

Arrest

nr. 149 870 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 11 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn gezin dienen op 3 mei 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van verzoekers partner en latere echtgenote.

1.2. De verblijfsaanvraag van 3 mei 2011 wordt op 7 juni 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 januari 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 3 mei 2011 ongegrond wordt verklaard.

1.4. Verzoeker en zijn gezin dienen op 31 maart 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook deze aanvraag is gesteund op medische problemen van de partner en latere echtgenote.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 mei 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 31 maart 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 mei 2014 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden bij aangetekend schrijven van 15 mei 2014 ter kennis gebracht.

1.7. Verzoeker en zijn gezin dienen op 7 juli 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond van de medische problemen van de echtgenote.

1.8. De verblijfsaanvraag van 7 juli 2014 wordt op 8 augustus 2014 ontvankelijk verklaard.

1.9. De minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 september 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 7 juli 2014 ongegrond wordt verklaard. Eveneens op 1 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden op 12 november 2014 ter kennis gebracht. Op dat ogenblik krijgt verweerder kennis van het overlijden van verzoekers echtgenote op 2 oktober 2014.

Het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [Z., M.]

[...]

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3 werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.05.2014, ter kennis gebracht op 19.05.2014.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de echtgenote en de kinderen luidt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [H.-B., E.]

[...]

Nationaliteit: Servië

+ minderiërige kinderen:

- [S., J.], [...]

- [S., Z.], [...]

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 25.11.2010 het grondgebied te hebben betreden. Op 21.03.2011 werd haar asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (ter kennis gebracht op 22.03.2011). Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.05.2014, ter kennis gebracht op 19.05.2014.”

Er dient te worden aangenomen dat dit bevel om het grondgebied te verlaten enkel nog wordt aangevochten in zoverre dit de kinderen betreft. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker wordt daarnaast een inreisverbod opgelegd met de volgende motivering:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [Z., M.]

[...]

Nationaliteit Servië

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar;

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan; betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14.05.2014, ter kennis gebracht op 19.05.2014.

Aan betrokkene wordt een termijn van 2 jaar opgelegd aangezien hij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonde dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden.

Integendeel: door het indienen van een asielaanvraag (d.d. 26.11.2010) en opeenvolgende aanvragen tot machtiging tot verblijf (d.d. 03.05.2011, 31.03.2014 en 07.0.,2014) tracht betrokkene alles in het werk te stellen om het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen”.

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op in zoverre het beroep is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat een eventuele vernietiging van de bevelen geen voordeel kan opleveren omdat hij in deze situatie verplicht is om verzoeker en zijn kinderen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een nieuw bevel te geven. Hij stelt dat daarenboven herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten voorliggen.

De Raad merkt evenwel op dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). De Raad stelt vast dat in casu de kritiek van verzoeker, wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft, in wezen is gericht tegen het onderdeel van deze bevelen waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoekers betoog komt er zo hoofdzakelijk op neer dat hij en zijn gezin een wettige reden hadden om geen gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dat een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd, ligt ook ten grondslag aan het opgelegde inreisverbod. Er blijkt niet dat verzoeker in deze een belang kan worden ontzegd bij deze kritiek, te meer nu hij gegevens aanbrengt die erop wijzen dat het gezin ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen zich in de onmogelijkheid bevond het Belgische grondgebied te verlaten en die hadden kunnen rechtvaardigen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De Raad stelt verder ook vast dat verweerder niet dienstig kan voorhouden dat er sprake zou zijn van herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten. De eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2014 dienen immers als impliciet doch zeker opgeheven te worden beschouwd, gelet op de ontvankelijkheidsbeslissing van 8 augustus 2014 inzake de derde verblijfs-aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarbij verweerder stelde dat verzoeker en zijn gezin in het bezit mochten worden gesteld van een tijdelijke verblijfstitel. De Raad wijst erop dat een vreemdeling niet terzelfdertijd onderworpen kan zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel. De latere, zelfs tijdelijke, verblijfstitel impliceert de opheffing van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575).

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert, verspreid over zijn twee middelen, onder meer de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt onder meer dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen volledig is voorbijgegaan aan de inhoud van het dossier. Hij wijst er in dit verband met name op dat enerzijds hij en zijn gezin op 7 juli 2014 een nieuwe verblijfsaanvraag indienden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 8 augustus 2014 ontvankelijk werd verklaard door het bestuur en anderzijds

zijn echtgenote ten tijde van deze ontvankelijkheidsbeslissing leed aan een dermate vergevorderde pathologie van uitgezaaide kanker dat zij zelfs niet meer in staat was om persoonlijk deze beslissing in ontvangst te nemen. Hij is van mening dat hij en zijn gezin ingevolgd deze ontvankelijkheidsbeslissing tijdelijk in het Rijk vermochten te verblijven en zij een wettige reden hadden om geen gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2014.

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volg wat dit betoog betreft:

“[...] In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Artikel 74/14 §3, 4° Vreemdelingenwet voorziet ook uitdrukkelijk dat er kan worden afgeweken van de in de eerste paragraaf van voormeld artikel bepaalde termijn indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat aan het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) dd. 14.05.2014 geen gevolg zou moeten worden gegeven doordat aan haar een Attest van Immatriculatie werd afgeleverd ingevolge het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om medische regularisatie.

Het Attest van Immatriculatie werd immers afgegeven louter in afwachting van een beslissing ten gronde nopens de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad dekt een Attest van Immatriculatie slechts een periode van illegaal verblijf, in afwachting van een beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Verweerder laat gelden dat de intrekking van een attest van immatriculatie bijgevolg geenszins een beëindiging van een tijdelijk verblijfsrecht inhoudt, doch dat dit slechts een modaliteit is van een beslissing tot weigering van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zie naar analogie:

“dat de intrekking van dit attest van immatriculatie een loutere modaliteit is van een beslissing tot weigering van vestiging” (RvS nr. 104.622 van 13 maart 2002)

Een attest van immatriculatie beïnvloedt overigens hoogstens de uitvoerbaarheid van een eerdere verwijderingsmaatregel, maar maakt geenszins dat deze maatregelen automatisch uit het rechtsverkeer zouden verdwijnen. Bij het verstrijken van het attest van immatriculatie worden deze maatregelen opnieuw uitvoerbaar.

Verweerder verwijst ter zake op volgende rechtspraak van Uw Raad, die naar analogie toepassing vindt (RvS nr. 221.518 dd. 26.11.2012):

“Considérant qu’une attestation d’immatriculation délivrée sur la base de l’article 7, § 2, de l’arrêté royal du 17 mai 2007 fixant les modalités d’exécution de la loi du 15 septembre 2006, tel que remplacé par l’arrêté royal du 24 janvier 2011, ne constate nullement que son détenteur est admis au séjour ou autorisé à séjourner plus de trois mois; qu’une telle attestation indique seulement que l’étranger est provisoirement inscrit au registre des étrangers en attente d’une décision quant à la demande de séjour qu’il a introduite; qu’en outre, les termes «admis ou autorisé au séjour» qui figurent à l’article 12, § 1er, alinéa 2, 1°, de la loi du 15 décembre 1980 renvoient à la situation bien précise de l’étranger qui a fait

l'objet d'une décision de l'autorité compétente pour l'admettre au séjour ou l'y autoriser; que tel n'est pas le cas de l'étranger qui, détenteur d'une attestation d'immatriculation, se trouve toujours en attente d'une telle décision qui peut s'avérer favorable ou défavorable; qu'il s'ensuit que le moyen, qui reste, par ailleurs en défaut d'indiquer en quoi l'arrêt attaqué aurait violé l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, ne peut être jugé fondé."

Vrije vertaling:

"Overwegende dat een attest van immatriculatie afgeleverd op basis van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 waarbij de uitvoeringsmodaliteiten worden vastgesteld van de wet van 15 september 2006, zoals vervangen bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011, geenszins kan worden aanzien als de vaststelling dat de houder ervan zou zijn toegelaten tot een verblijf of zou zijn gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden; een dergelijk attest geeft slechts aan dat de vreemdeling voorlopig ingeschreven is in het vreemdelingenregister in afwachting van een beslissing omtrent de verblijfsaanvraag die door hem werd ingediend; dat bovendien de bewoordingen "toegelaten of gemachtigd tot verblijf" die voorkomen in artikel 12, § 1, lid 2, 1° van de wet van 15 december 1980 verwijzen naar de strikt afgelijnde toestand van de vreemdeling die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing genomen door een overheid bevoegd tot het toelaten of machtigen tot verblijf; dat dit niet het geval is voor de vreemdeling die, als houder van een attest van immatriculatie, nog steeds in afwachting is van een dergelijke beslissing, die zowel gunstig als ongunstig zou kunnen zijn; dat hieruit volgt dat het middel, dat ten andere niet nader toelicht hoe het bestreden arrest artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zou schenden, als ongegrond voorkomt."

Verzoekende partij haar betoog mist juridische grondslag.

Verweerder wijst er verder op dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

[...]

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van twee jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.05.2014.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., [...])

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod aan verzoekende partij moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aan de op haar rustende terugkeerverplichting had voldaan.

Verzoekende partij kan dus, gelet op het voorgaande, niet ernstig voorhouden dat haar verblijf in België legaal zou zijn geweest.

Verder laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort én haar bovendien reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

Tot slot laat verweerder nog gelden dat de kinderen het statuut volgen van hun moeder.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

[...]

In de bestreden beslissingen is geheel terecht verwezen naar het feit dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het feit dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nadien ontvankelijk zou zijn verklaard doet hier geen afbreuk aan.

Een attest van immatriculatie beïnvloedt overigens hoogstens de uitvoerbaarheid van een eerdere verwijderingsmaatregel, maar maakt geenszins dat deze maatregelen automatisch uit het rechtsverkeer zouden verdwijnen. Bij het verstrijken van het attest van immatriculatie worden deze maatregelen opnieuw uitvoerbaar.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging mocht wel degelijk aangeven dat verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan in de bestreden beslissingen houdende het inreisverbod. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hierbij tevens gewezen op het toepasselijke artikel 74/11 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft inderdaad geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.05.2014, ter kennis gebracht op 19.05.2014. Deze motivering werd ook opgenomen in de bevelen om het grondgebied te verlaten, alsmede de vermelding van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In casu werden de bestreden beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft dit ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissingen opgenomen.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben

vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

[...]

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. [...]"

3.3.1. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat het bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een dergelijke discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2. Verweerder gaat over tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg werd gegeven. Verweerder legt verzoeker verder een inreisverbod op met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Telkens wordt hierbij verwezen naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2015, ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 15 mei 2015. Wat het inreisverbod betreft, wordt de termijn van twee jaar verder verantwoord door erop te wijzen dat verzoeker niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en hij ook niet aantoonde stappen te ondernemen om het vertrek voor te bereiden. Er wordt op gewezen dat verzoeker integendeel door het indienen van een asielaanvraag op 26 november 2010 en van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alles in het werk stelt om het verblijf op het Belgische grondgebied te verlengen.

3.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier volgt dat verzoeker en zijn gezin inderdaad niet binnen de voorziene termijn gevolg gaven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2014 die hen op 15 mei 2014 bij aangetekend schrijven ter kennis werden gebracht. Verweerder neemt aan dat deze bevelen op 19 mei 2014 ter kennis waren van verzoeker en zijn gezin, waardoor zij op 18 juni 2014 het grondgebied dienden te hebben verlaten. Er werd hen immers een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek toegekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel eveneens dat verzoeker en zijn gezin op 7 juli 2014 een derde aanvraag indienden om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij werden medische stukken voorgelegd van 16 juni 2014 – en dus nog tijdens de toegekende termijn voor vrijwillig vertrek – dat verzoekster van 30 mei 2014 tot 6 juni 2014 diende te worden gehospitaliseerd en dat tijdens deze hospitalisatie aan het licht kwam dat de halstumor van de

echtgenote nu ook gepaard ging met longmetastasen. De behandelde arts stelde dat de echtgenote naast radiotherapie nu ook chemotherapie diende te volgen en dat verder onderzoek was vereist en was gepland en de nieuwe therapie zo snel mogelijk gestart diende te worden. De behandelde arts wees er ook op dat het uitermate belangrijk was dat de echtgenote door hetzelfde team van specialisten kon worden begeleid en de echtgenote op dat ogenblik niet kon reizen naar het land van herkomst, omdat ze zo snel mogelijk diende te worden behandeld.

De verblijfsaanvraag van 7 juli 2014 werd op 8 augustus 2014 ontvankelijk verklaard en verweerde besliste dat het gezin in het bezit mocht worden gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing kon niet ter kennis worden gebracht van de echtgenote, nu zij op 5 augustus 2014 in kritieke toestand was opgenomen in het ziekenhuis. Het in dit verband voorgelegde medische attest van 17 augustus 2014 stelde dat zij op dat ogenblik nog steeds in levensgevaar was.

3.3.4. Inzake het betoog van verzoeker dat hij en zijn gezin een wettige reden hadden om geen gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2014, stelt de Raad inderdaad vast dat reeds tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek een hospitalisatie noodzakelijk bleek, waarbij een verslechtering van de gezondheidstoestand van de echtgenote werd vastgesteld nu er sprake was van longmetastasen. Een nieuwe therapie, onder meer chemotherapie, drong zich op en diende snel te worden gestart volgens de behandelde arts en zij achtte het uitermate belangrijk dat de echtgenote door hetzelfde team van specialisten in België kon worden begeleid. Zij was tevens van oordeel dat reizen op dat ogenblik niet aan de orde was. Door de vervolgens ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren, en te beslissen dat het gezin in het bezit mocht worden gesteld van een tijdelijke verblijfstitel, erkende verweerder in wezen ook reeds dat er in hoofde van het gezin op dat ogenblik gerechtvaardigde redenen voorhanden waren dat zij nog geen gevolg gaven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, gelet op de nieuwe, verslechterde gezondheidstoestand van de echtgenote waaromtrent een nieuwe onderzoek ten gronde zich opdroeg. Verweerder erkende dat verzoeker en zijn gezin gerechtigd waren om de uitkomst van hun derde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op het Belgische grondgebied af te wachten. Er blijkt niet dat verweerder in deze situatie in redelijkheid op dezelfde dag dat hij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsnog ongegrond verklaart zonder meer een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek kan gegeven en een inreisverbod kan opleggen onder verwijzing naar de vaststelling dat niet binnen de toegekende termijn gevolg werd gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en al zeker niet dat het bestuur de duur van het inreisverbod kan rechtvaardigen door te stellen dat verzoeker zijn verblijf op het Belgische grondgebied tracht te verlengen door na het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten nog een derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat een vreemdeling niet terzelfdertijd kan onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel. De latere, zelfs tijdelijke, verblijfstitel impliceert de opheffing van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor verweerder ook niet dienstig kan voorhouden dat bij het verstrijken van een attest van immatriculatie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar worden (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575).

3.3.5. Verzoeker betoogt daarnaast eveneens dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen volledig is voorbijgegaan aan de inhoud van het dossier, waaronder het gegeven dat ten tijde van de ontvankelijkheidsbeslissing van 8 augustus 2014 zijn echtgenote leed aan een dermate vergevorderde pathologie van uitgezaaide kanker dat zij zelfs niet meer in staat was om persoonlijk deze beslissing in ontvangst te nemen. De Raad stelt in dit verband vast dat verweerder op 19 augustus 2014 door een personeelslid van de stad Lier belast met de kennisgeving van voormelde beslissing in kennis werd gesteld van een medisch attest van 17 augustus 2014 dat de echtgenote sinds begin augustus in het ziekenhuis was opgenomen in kritieke toestand en zij ten tijde van het opstellen van het attest nog steeds in levensgevaar verkeerde. De Raad kan enkel vaststellen dat dit medisch attest dat voorhanden is in het administratief dossier blijkbaar volkomen werd genegeerd door verweerder. Zo blijkt niet dat verweerder dit stuk bijkomend overmaakte aan de aangestelde ambtenaar-geneesheer, waardoor deze hiermee ook geen rekening kon houden bij het opstellen van zijn advies later die maand. Verweerder sloot zich vervolgens aan bij het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer opstelde – en waarbij deze ervan uit ging dat de echtgenote strikt medisch gezien kon reizen – om de verblijfs-

aanvraag ongegrond te verklaren en ging over tot het nemen van de thans bestreden beslissingen, zonder nog acht te slaan op het laatste medisch attest dat de echtgenote in kritieke toestand is en op intensieve zorgen ligt. Dergelijke handelwijze – waarbij verweerder, zonder rekening te houden met het gegeven dat de echtgenote in kritieke toestand in het ziekenhuis ligt, verzoeker en zijn echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijk vertrek geeft, gepaard gaande met een inreisverbod – is aangetast door een manifeste onzorgvuldigheid.

3.3.6. Er ligt in casu een schending voor van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.7. De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige onderdelen van de middelen dienen niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13 en bijlage 13sexies), worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS